

56
1911 / 2

ქართული
ლიბრერია

ნაკადული საყვავილო უბნალი.

თებერვალი
№ 4

1911

ვალიყალი მეზვილა
მისრა წლოვენთიქის

შინაარსი:

I—გაუამხანაგდენ, —სურათი	1
II—ზამთარი, —ლექსი ი. შველიძისა	3
III—სიკაპასისთვის დისჯილი თინა, —ნ. უიფანისა.	4
IV—გულითადი მეგობრობა, —(თარგმანი) ი. ვედიძისა.	10
V—ბედნიერების საჩუქრები, —(დასასრული) ე. გულისაშვი- დასა.	18
VI—ბრძენი, —შესხა ე. გვარამიასა	22
VII—გასართობი: სახუმარო ვამოცანა, ცხრილი, რებუსი და აღსნა.	24

განც. №
საქართველოს
პრესა № 60.

საქართველოს მხ. VII.

№ 4

თბილისი 1911 წ.

გაუამხანაგდნენ.

ბიბლიოთეკის
განცემის
მუხრანის

იულაზნა

შინაარსი:

- I—გაუამხანაგღნენ, — სურათი 1
- II—ზამთარი, — ლექსი ი. შკვადლიშვილისა 3
- III—სიკაბასისთვის დასჯილი თინა, — ნ. უიფიანის. 4
- IV—გულითადი შევობრობა, — (თარგმანი) ი. კუდაშვილისა. 10
- V—ბენდიერების საჩუქრები, — (დასასრული) ე. კუდაშვილისა. 18
- VI ბრძენი, — შესხი კ. გვარამიასა 22
- VII—გასართობი: სახუმარო ვამოცანა, ცხრილი, რებუსი და აღსნა. 24

ზამთარი.

ჭბორდნის და ძველარს დედა-ძიწას
 თოვლი თუთრად ყუცნება,
 ტყეს და ჭაღას მოწყენილსა
 თუთრ საბზნ-ქვედ ეძინება.
 გარედ ვერვინ გამოჭებუდავს,
 ხიტაც საბძელს ყუფარება,
 ეველა, კარში დარსენილი,
 მინისაკენ ექქარება.

გლეხი სსხლსა არ ჭმორდება,
 დდბარ-ბუხარს ყუფარება...
 გარედ კი ჭთოვს და მიდამოს
 სწეტაკ საბზნად ყუფარება...

ი. მჭედლიშვილი.

სიპაპასისტვის დასჯილი თინა.

აბარა, ხუჭუჭ-თმინი და მუ-
თვლები თინა იყო ოთხის
წლის წერიალა გოგონა. მოე-
ლი დღე ციბრუცივით ტრია-
ლებდა ოთახებში, მოსვენებას
არ აძლევდა თავის და-ძმა რუსოს
და ქეთოს და მეტადრე საქმეს უჭი-
რებდა მოსუცებულ დიდი-დედას. ხან

რას სთხოვდა, ხან რაზედ გაუჭირვებულდებოდა, ხან რაზე და
მოელი დრო სახლში სულ თინას სახელი ვახსოვდა:

— თინა, დამხეპე თავი, ხვდისთვის გაკვეთილი უნდა
ვისწავლო! — ეუბნებოდა რუსო, როცა თინა მიუჭრებოდა და
წიკნს ხელიდანა სტაცებდა.

— მოიცა, ქალო, რას შერები, ეს ხეში დედათულის კაბა

არის, დედამ მე გამაძიჭრა, რას მართმევ, რა ვქნა? — და
და ქეთო, როცა თინა დედოფლის კაბას დაიხეებდა და უნ-
დოდა ხელიდან წაერთმია.

— ეს სულ შენი საქმე იქნება, მე კუდიანო, ამოდენა
სარეცხი რომ თოკიანათ ესოძი კადუკურია! — მობრუნდა გამ-
წარებული თინას გამდელი კეკე და კალასხვას ეძუქებოდა
კუნჭულში მიძალულ თინას.

დიდი-დედა სომ თავიდან ვუღარ იმორებდა, სულ ის უნ-
დოდა თინას, რომ სოფლიდან ჩამოტანილი ზურნსელები და
სილი ეჭმია.

მარტო მამის თუ დაწვენარდებოდა სოფლმე ცოტა ხანს,
როცა დიდი-დედა კალთაში ჩაიხეამდა და მძვენიერ ზღაპრებს
უამბობდა.

ეკვლასე მეტად თინას ჩიტისა და მელისა ზღაპარი უეფარ-
და. როცა დიდი-დედა გაათავებდა, მერე თითონ მოუეფებოდა:
— ცუს მოვიტან, ცუცუღასა, ხელქონა, კაკუღასა, მენც მეჭამ
და მე შეისაცა...

ტიკტიკებდა თავისებურად თინა ზღაპარს და განარებულ
დიდი-დედას კისერზე ეხუროდა.

ერთ დღეს დიდი-დედამ თინას საიდგანდაც ჰატარა თეთ-
რი კატა მოუეფანა. თინას სინარულს ბოლო არა ჰქონდა.
მივარდა მამინათვე, აიუვანა ხელში და დედის ოთახისკენ
გააქანა.

— დედა, ნახე, ნახე, დიდი-დედამ რა მომიყანა! უჰ, რა
კარგია ეს ფისო! ჩემი იქნება, არა, დედა?

თინას დედამ კატას ხელი გადაუსვა.

— შენი იქნება, მაგრამ კი არ აწვადლო სოფლმე, — უთხრა
თინას.

— აბა, ზური ვაჭამო! — ტიკტიკებდა განარებული თინა
და თან კატას ზურის ნატყისი მოურბევინა.

კატამ ზურს ზირი წააგლო და წინა თათები მუხლებზე მიანწყო. თან ზურსა სჭამდა და თან თათების დღებ-დაღებით მუხლებზე აწვებოდა. თინას შეეძინდა.

— უიძე, რას შვება, დედა? — გაოცებული, ტირილის კილოთი შეეკითხა დედას თინა და თან უკან-უკან დაიწია.

— ნუ კეძინიან, — უთხრა დედამ: — არას გატკენს. ზატარა რომ არის, ასე ჰკონია ბუბუსა ვსწოვო და თათებით იმიტომ კანწვება მუხლებზე. თავის დედას რომ ბუბუსა სწოვს, კერე მზრება ხოლმე: თათებით გულ-მკერდში აწვება და ზირით კი ბუბუს ეწვეა.

კატის მოუყანის შემდეგ, სხალში ცოცხალი მოიხუენეს თინასაგან, მაგრამ, სამაგიეროდ, კატას ადგა მისგან ძალა: სულ ხელში ეჭირა. ხაიხუტებდა გულში და ფისოც მოუფუებოდა ხოლმე ვრუტუნს, თითქოს ზღაპარს უამბობსო.

ხან და ხან თამამობაც იცოდნენ თინამა და ფისომ ერთ-მანეთთან.

დიდი-დედა მოუბამდა ბაწარზე ძაფის კოჭს. თინაც მოჰკიდებდა ბაწარს ხელს და კოჭს კატას სთამამოდ გაუკორებდა. იმ დროს კატა ძაკიდის ფესთან მოკუნტული იჯდა ხოლმე და შკაფის ქვეშ თავს უდარბჯებდა. გაკორებულ კოჭის დანახვასზე, კატა ჯერ ვურს არ იბურტუაჯდა, უური თავისიკენ ჰქანდა.

მეორედ მიკორებულ კოჭს-კი ოდნავ თათს გამოჰკრავდა. მაგრამ როცა თინა ბაწარს უცებ გასწვედა და კოჭს თავისკენ გადაცურებდა, მამინ კი გაქცეულ თავს წარმოიდგენდა, უცებ დაოთხილი ისკუზებდა და კოჭს ხედ დახსტებოდა.

თინა, რაკი ამას არ მოელოდა, ჯერ შეძინებული უკან გახსტებოდა ხოლმე და მერე კი მორთავდა სიცილ-გუბნებს.

ასე მეგობროვლად იყვნენ თინა და თუთრი ფისო, მანამ ერთხელ თინა ძალიან არ გაკაპახსდა და სწვეალი კატა არ

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

დასჯა. ბოლოს თითონაც ბეურსა ნახობდა თინა, კვიანდობ იყო.

ერთ დღიან თინა „ნაკადულის“ ნახატებს ათვადლოებდა. გამდელმა საუზმედ ერთო-კვერცხი მოუტანა და მკვიდანსე დაუდგა. კატას სუნი ეცა და, მხნამ თინა სურათების მინჯვას ვახთავებდა, ის მიუჯდა თეფშს და სულ-კი მოულოკა.

ამსე ვაბრახებული თინა მივარდა კატას, დასტაცა ხელი კისერში, ვაიუვანა აივანსე და მოაჯირს იქით ესოში ვაბდი-სროლდა.

კატას ბრახეხანი ვახდა ძირს. საბრახლო ვურ ვახნახა, შირე უცებ წამოხტა და იქვე ხესე მარდად აცოცდა. სიდან აიწინს ხვეტსე ავარდა და მალდა ხართულის ევარსე კი მოექცა.

თინა ქვევიდან შესცქეროდა. ამის არ მოულოდა, — და, რომ ნახს ვატა შორს მიდიოდა, შორთო ტირილი.

— ვაბძე, ხეძი თინო ვაიქცა. კვეე, მესე მალდა, სად და-დინ! რო ხამოვარდეს, ხე მოკვდება? — შესტიროდა თინა აივან-სე გამოსულ გამდელს.

— როცა გადისროლე ძირს, რატომ მაშინ არ
ბოდა? — გაუჯანჯურდა გამდელი. — აი, ახლა წავა და შენთან
აღარ დაბრუნდებ.

— მამ, ერბო-კეერცხი რათ შევიტყა? — ძართლულად
თავს თინა.

— რა უფოთ, რომ შევიტყა! ეურს უკლებდი და არ შევი-
ტყა. არა გრცხეხინან, ამისთვის გადისროლე, ცოდო
არ იყო!

— ახლა დაიჭი და მერე აღარს ვკვი! — ეხუქუებოდა
შერცხეხილი თინა.

მაგრამ კატის დაჭერა ახლა არავის შეეძლო. შემინებული
თან და თან უფრო შორს მიდიოდა და ბოლოს სულ მოეფარა.

— ასე დარჩა თინა უკატოთ. ბუფს ტიროდა, მაგრამ
რადღას უშველიდა. იმის შემდეგ, როცა გამდელი სასეიროდ
წაიუყანდა თინას და ის კვამი შეუურნესთან ხაჯრით გასვრიდა

კატას კუთხეში მიგუნტულს დაინახავდა, მივარდებოდა ფისო რომ არ არისო, მაგრამ დაღონებული გამოტრიალდებოდა სოღმე.

— არა, ეს ის არ არის. ნეტავი ასლა ჩემი ფისო სად არის?— სძირად ჰკითხავდა სოღმე დედას. რო მოძივა; ვინ აჭმევს?

— აი, სვლამოობით რომ ჩვენთან უცხო კატები შეძოდინ ხან და ხან, ისიც ისე მივა ვისთანმე.— ეუბნებოდა თინას დედა.

— მამ, იმათ აღარ გავაგდებ, ჰურს ვაჭმევ სოღმე და ჩემ ფისოსაც აჭმევს, არა?

ამით-ღა ნუგეშობდა ჩვენი თინა.

აი ასე დაჰქარგა თინამ თავისი სუფარელი, გამართობი ფისო, რადგან გულ-მოსულმა არ შეიბრალდა ჰირუტევი კატა და ისე სასტიკად მოექცა.

ნ. ყიფიანისა.

გულითაღი მგოგროგა.

დასტრიაღებდა ტეის სსგა და სსგა ზირუტევის ბუნებეს და მუწუწუტლივ სსაღდა.

— ოჲ, როგორ მოძბესრდა ეს სსავიღი!—ჯავრობდა მგული.—მერე როგორ მეჯავრება თუით ის ფრინველიც. უგბველია, რაიმე სიუბათს გადამკიღებს: ან მონადირე წამომადგება თავს, ან მგელს მგუწუწუტები.

გუგამა, რასაკვირველია, ზრ იცოღდა, თუ რა თვალთი უურებდა მგული, ზირიქით, თავის თავს უმვირუბასეს ფრინველად სოვლიდა, უგელას ვატეობინებ მოსალოღხელ უბედურება-

სამო. დაურინავდა ტყეში. კვლავურს ჰხედავდა და იცინოდა ხოლმე, როცა იმ კუს დაინახავდა, რომელიც სცხოვრობდა ხეებ შუა ძაბურხეზე წყაროში. კუ ძლივს-ძლივით მიცოცავდა და თავის ცხვირის წინაც-კი თითქმის კვრავურს ვერ ჰხედავდა.

— ხეცა, რამი გვესაჭიროება ხეენ—ტყის მცხოვრებლებს— ამისთანა ცხოველები, ჰა?—ეკითხებოდა თავის თავს ეგვი. კანს მავათ შეუძლიანთ დროზე შეგატყობინონ მოსალოდნელი უბედურება, ან რაიმე სასარგებლო რეკომენდაციების მოცემა?

კუ კი უაჟუღდღე გამოდიოდა წყაროდამ, თებოდა მხეზე და ათვადიერებდა ტყის ცხოველებს. მის ახლოს ხშირად გაიბებუნდა ხოლმე თავუნია და ამ დროს გათყვებული ეკითხებოდა თავის თავს:

— ეს რა უცნაური ცხოველია! ისე კაკბობენს წინ, ვერც კი დაათვადიერებ. დემრთმა იცის, რისთვის ან ვისთვის არის საჭირო მისი ქუეხნად კახენა. სწორე მოგახსენოთ, ძრეულ შევადურებთან შე ამისთანა მიკრიკები.

ერთხელ კუმ შეამჩნია, რომ ვიღაც კაცმა წყაროს იქითა ნაბიროთან ბაღასებში დამძლა ბადე, მერე იმ ადგილას მიბინიშობაბინა ხორბალი და წავიდა. „ხეცა რა სწადიან ჰა?!“ ფიქრობდა კუ ბადის მომტან კაცისასა.

ამ დროს, სწორედ იმ ადგილას, სადაც ხორბალი იყო გაძლილი, დაეშვა გარეულ მტრედების მოელი გუნდი და დაუწყო ხორბალს კეკვა. შექცეოდნენ ანუიანად მტრედები, მაგრამ უცებ ერთმა ფრთხილი დაიწყო, აქეთ იქით ესეთქებოდა; იმას მიჰქვა მეორე, მესამე და მტრედები მხოლოდ ახლა მიხვდნენ, რა განსაცდელში ჩავარდნენ. თითო-ორთლამ უშუკლა თავს და ასრიალდა ჰაერში, მაგრამ ხოციერთნი კი კაბმულიყვნენ მახეში და აღარ შეუძლოთ თავის დამტრენა. ხან ერთი ცდილობდა მძღლა აფრენას, ხან მეორე,

მაგრამ ამაოდ. მაშინ გუნდის უფროსმა, რომელიც ერთად გაება აგრედვე მასეში, მიძრთა:

— ბატონებო! როგორც სწახს, თვითუელს სუენგანს ცაღ-
 ცაღკე არ შეუძლიან ბადიდამ განთავისუფლება, ამიტომ უცა-
 დოთ უველამ ერთად. დამიკდეთ ეური, როდესაც მე ვსთქვა:
 ლუ, ლუ, ლუ, (ესე იგი—ერთი, ორი, სამი), უველამ ერთბა-
 შად ავიწიოთ და, იმედია, შეუძლებთ კიდევ ბადიანათ გაფრე-
 ხას და თავის შევლას.

მტრედებმა სინარულით მიიღეს უფროსის რჩევა, აიუ-
 თსრიადლეს უველამ ერთად ზეკით და თან წაიღეს ბადეც.
 მქერდენ ერთის ხის კენწეროზე, მიკირენ-მოკირენს ფოთლე-
 ბი და მერე გადაფრინდენ წყაროს იმ ნაპირისკენ, საიდამაც
 გამოიყურებოდა კუ და დაეძენენ მის ახლო ბაღახეზე.

— აქ არის სორო ნემის დია ქალბატონ თავუნასი, —
 სთქვა მტრედების უფროსმა, — იმედია, ის ახლავე გამოვა და
 გადაღრღნის სუენის ბადის კახაფებს.

მტრედმა დაიღუღუნა, გამოცუნცულდა თავი და მართლაც
 შეუდგა საქმეს. კუს ძალიან გაუკვირდა, როდესაც დაინახა,
 რომ თავუნამ თავის ბასრ კბილებით ერთ წუთს გადაღრღნა
 ბადე და, განთავისუფლებული მტრედები, სინარულით გაფრინ-
 დენ იქით, სადაც თვისი ამხანაგები მოუთმენლად უცდიდ-
 ნენ. კუმ ვახერხ თავკი და უთხრა:

— მოითმინეთ, ქალბატონო თავუნა, მრეელ მინდა
 თქვენი გაცნობა; დაუინახე, როგორ განთავისუფლე მტრე-
 დები.

— არა, ბატონო, მე კი არა, თვით განთავისუფლდნენ.
 მტრედები უოველთვის ერთად და სცხოვრობენ და მრეელ მეკ-
 ბრულადდაც სცხოვრობენ. ისინი რომ განცალკევებულნი იყვნენ
 და საქმეს საერთო ძალით არ შესდგომოდნენ, უმბველად
 დაიღუღებოდნენ. მე კი იმიტომ დაუეხმარე, რომ მრეელ გულ-

კეთილნი არიან, ვუვლას მეგობრულად ექცვიან და არაფერს არ
აწუენინებენ ხოლმე.

მას უკან კუ ძრიელ დაუშეგობრდა თავუნას და დიდის
ზარცივის ცემით ეჭრობოდა. თუძცა ძრიელ მხელიც იყო, მაგ-
რამ, წარმოადგინეთ, მასთან ერთად სასეირნოდაც-კი დადიო-
და. ერთსელ ამისთანა სეირნობის დროს ვუძ დანახა, რომ
უვაზი ბადეში გაბმულიყო, ფართხლებდა, უნდოდა თავის
განთავისუფლება, მაგრამ ამაოდ.

— მეგობრო, უშველე, თუ დიერთი გწამს, გაათავისუფ-
ლე.— შევედრა კუ თავუნას.

უვაზმა კი უვაზ დეკარგა ძელ-ღოხე, დასუსტდა ფართხ-
ლით და გადასწვიტა, თავის ძველა აღარ შეძილიანო და
იღუქებოდა. სწორედ ამ დროს დანახა, რომ კუ თავუნას
ძვესო და იმაზე ანიშნა რაღაცა. თავუნამ მარდად მიიბინა
და ხმის ამოუღებლად გადაღრღნა თოკი. რამდენსამე წამს
შეძდევ, უვაზი განთავისუფლდა. და, აი, სწორედ ახლა მისე-
და, რომ უვლას უნდა ჭეუხნდეს მეგობარი, რომ ხშირად ის
უფრო გამოხადეკი გაჭირვებში, ვინაც არ ვაფასებთ ხოლმე.
უვაზმა, რასაკვირველია, ორივეს ძაღლობა გადაუნადა და
დაუშეგობრდა კიდევ თავის მხსნელებს. უოველდე სუდებოდნენ
ერთმანეთს და სუბრობდნენ თავიანთ თავკადისავაღსე. ერთ-
სელ, როდესაც უვაზი ჭეურში დასრიალებდა და თან ხვეულებ-
რიუ წნაოდა, დანახა, ძველი მონადირის მიერ დაკეპულ
ძახეში მოტანებულიყო. მიფრინდა ახლოს, აათვლიერ-ჩაბთვა-
ლიერა და მისედა, რომ, თუ თოკებს გადაღრღნიდნენ, ძველი
განთავისუფლდებოდა.

— მოითმინეთ ცოტა ხანს, დაუძახებ ხემს მეგობარს და
იმედი მაქვს, ძაღუ განთავისუფლდები, — უთხრა უვაზმა და
სახქროდ კეპურა წეაროსკენ, სადაც ერთად ისხდნენ კუ და
თავუნა; უვაზმა უაბო, რა გაჭირვებში იყო ძველი და სად

საქართველოს
საბჭოთაო აკადემია

იყო მასე დაგებულნი, შველი კი ამდროს თავსაქონს და
საფიცრებული გლოვობდა თავის თავის დაღუბვას და არც ვე-
ვის სიტყვები სჯეროდა. უძნობო თუ არა ვეაზმა თავსიანს,
როგორც იყო საქმე, მამინვე გაეპურა მხისსავე: ვეაზი ჭებრმა
მოფრინავედა, თავი კი ტყე-ტყე მიეპურებოდა. კუნ მთის კებს
გაჭედა, მავრამ, რასაკვირველია, ძრიელ ჩამორჩა ამხანაგებს.
ვეაზი და თავი თითქმის ერთსა და იმავე დროს მივიდ-
ნენ მხესთან. თავი დაუეოვნებლივ შეუდგა საქმეს, თავებს

დრღნიდა; ვეაზი კი ჩაჭკრავდა ხოლმე თავის წვეურებს სის-
კარტს და ხსნიდა კვანძებს. საბუძობო ძრიელ მხელი იყო. ის
იყო კაბათვისიუფლეს შველი და კიდევ კამოხნდა შორი-
სილოს მონადირე. შველი კადმონტა მხიდამ და ისარვიით
გაემა ტყეში, თავსიანა შეუმსხველად გაცენცულად ბაღასეპში,
ვეაზი აფრინდა ხესე და იქიდამ დაწყო ეურება, აცა, რა სეი-
რი იქნებო. უცებ შენიძნა, რომ ვუ მხოლოდ ესედა წამოსწეო-
დათ და, თავის სუბედურად, მიბობღავდა მხისსავე. მავრამ

შესწრო მონადირეს თვალი და გახერდა. მონადირე
 გადაფრებული იყო, რომ შველი გაუსწლავს სელიდან და, რომ
 მანც და მანც რამე მიუტანს მის, დასწვდა კუს და გამოიხ-
 ვდა ხელსახოცში.

ევაჟი მამინეგ კაჟურა ამხანაგებისაკენ, დაეწია და უამბო,
 რა უბედურებაც შეეძინა კუს.

მამის შველმა ერთი ხერხი მოიკონა.

— ამხანაგებო, — უთხრა ევაჟსა და თავუნადს: — მე წავაღ
 და დაეწევი იმ კუსსე, რომელსედაც მონადირემ უნდა გაიბ-
 რას, მოვიდკუადრუნებ თავს, შენ კი, ევაჟო, დამაჯექ სველიდან

საქართველოს
რევოლუციური
საბჭოთაო
საბჭოთაო
საბჭოთაო

რემ ეს ვერ შეაძნია, მაგრამ იგრძნო, რომ რადიკალური ცვლილება მის ტანსუკზე შეიძლებოდა დაიწყო ზონის ვახდა. მძიმე შედეგი წამოვიდა ზეზე და ელვის სისწრაფით გაქცხდა ტვისკენ. მონადირეს სიჩქარით ხელი სახელოებში გაეხლართა და, როდესაც გადმოიწია ზონა, უკვე ვიანდა იყო, შედეგი აღარცაი სხანდა, თავისი, რასაკვირველია, მძიმეუ მიიძღა.

ამხიარად გადარხნენ სიუბის სპივენი.

მას შემდეგ ძრიელ დამკობრდნენ და ამ ოთხ სიუცხოვო მკობროს ხშირად უნახავდით ტყეში ერთად მოსიარნენ.

ი. ევლოშვილი.

ბედნიერების საჩუქრები.

(თარგმანი)

ახარებულის კარლო ერიკმა სხელის-
კენ მოჭკურცხლა და ისე ჩქარა
დაეძვა თაუდაღმბრთსე, რომ კაცი
თვალს ვერ მოჭკურაუდა. შემდეგ
ერიკმა უცებ სიარულს უკლო.
იქვე მინდვრის ახლოს იყო სოფ-
ლის გზა. გზის მოსახვეუში იჯდა
მოხუცებული მთხიავარი ქალი კაი-
ზა და გვერდით ცოცხის შვერული
კონიები ელაგა, რომლებსაც ქალა-

ქის ეაფხანაში ჰქვიდდა სილმე.

კაიზას თაუი დავერდნო თაუის ტლანქ და დანაოჭებულ
სელესე და ისე შწარედ ტიროდა, რომ მთელი მისი პატარა
სხეული ჰკროთადა.

— კაიზა, რა დავეძნოთა? რაზე ტირო? — მიიბინა მასთან
კარლო ერიკმა და შეკვიითხა.

— ოჰ, მე საცოდაუმა მხინჯმა ფული დავეარეკე, — უთხრა
გულ-ამოჯადამით დიდი-დედა კაიზამ.

— რა ფული, დიდელო?

— სხვისი ფული, შვილო! ბებრებმა თავშესაფარში ფული
შვაგროვეს და მე დამაჟალეს, მთოვის ეაუა და შაქარი შევიდ-
ნა. მეც ის ფული კარგად გამოვეარი ცხვირსახოცში და წა-

მოკლედი ამ ტყეში ცოცხლის მოსაპყრელად. თვალეები მკვნიშნულნი
 ბოდა. ცხვირისხსოცი ამოვიღე თვალეების მოსაწმენდად, სულ
 დამოვიწედა, რომ ფული ცხვირისხსოცი მიქნდა გამოკურული:
 ეტობა, ამოღების დროს გამოვარდა. ბევრი ვუძებუ, ბევრი,
 მაგრამ ცამ შექვამ, თუ დედამიწამ ვუღარ ვიპოვე. ოჰ, დემერ-
 თო ჩემო, რა მძუფლეობა ასლა მე საცოდავს!?

ამ ამბავმა ძლიან შეაწუხა ვარლოა ერიკი.

— ნუ ტირი, დიდი-დედა კაიხა! აი, მე მოინა ეს გვეო-
 ფა ეველაზრის საეიდლადა, — უთხრა ერიკმა გულ-მოკვიფნულო-
 ბით და თავისი ფული მთხოვარს ხელში ჩაუდო: — ეს ჩემი
 საკუთარი ფულია, მასუქეს. თავისუფლად შეკიდიან აიღო.

კაიხამ ტირილს თავი დაანება და კაკკირუებით დასცქე-
 როდა ფულს. თითქოს თავის თვალეებს არ უჯერებდა, შემდეგ
 მესედა ვარლოა ერიკს და გამხიარულდებულად ბავშურის დიმი-
 ლით გაუღიმა.

— კეთილი გული გაქვს, ჩემო ვარლოა ერიკ! — უთხრა
 მოხუცმა, ამ ზეტეისცემს ჩემს მკაცრად მოადისსე დემერთი
 ვადაციხდას.

ერიკმა ვაიღიმა, ხელი ჩაუქნია მამრებს გამოთხოვების
 ნიშნად და სახლისკენ მოჰკურცხლა.

„ესეც მენი ოქროს სახსლე, ვურცხლის ნავი და თეთრი,
 ოქროს ხლიქებიანი ცხენი! — გაიოქრა ერიკმა, მაგრამ სრუ-
 ლებით არ დაღონებულა. — კაიხას ვა როგორ გაუხარდა! ისე
 გაუხარდა, ისე გაუხარდა, რომ სწრაფად სულ გამოიკვალა!“
 და ერიკი დიდად ნასიამოვნები, სიმღერით მიხტოდა მინისკენ.

რამდენსამე წუთს შემდეგ, თავის სახლის ჭინკართან
 გახნდა. ბავშვი მხერდა და ეხობი შეისედა: მისი დედა სოფთა
 საწველით ხელში აივანსე იღვა და ძროხის მოსაწველად
 ემხადებოდა. ერიკი ჭინკართან გახერებული განაკრძობდა
 იქაურობის თვალეურებას. „დემერთო ჩემო! რა მძუწნიერებას

აქ! ბრწეინვაღლე მზე თავის ოქროს ფერ სსივეებს დაფრთხილებს დაფრთხილებს სახლს, ბაღს და დედას. სახლის ფანჯრები სსივე-სხლისებრ ბრჭყვრიანდებიან. უჰ, რა მშვენიერება!

— დედა, დედიკო! — შეჭევირბ კარლო ვრიკბა და კსოაბი შვირბინა: — მუ და შენ ორივენი, თითქოს ბუდნიერების ქვეყნაბი ვიძეოფებთ!

— შვიძლებბ ვკრუც იეოს, შვილო. — უთსრა დიბილით დედაბ: — მკვრბამ მითსარი, თუ ღმერთი კწამს, სხდ იეაფი ასე აღრიანხად?

— ტყეში ვიეუბ, დედიკო, და ბუდნიერების დედოფელი ვნახე. ჩემი დაკრეფილი მარწევი სჭბბ, შემდეკ ორთბუ თუბლებში მბკოცბ და ფული მხრუქბ. ამ ფულით მინდოდა შევიდნბ ოქროს სსისხლე, ცხენი და ხაფი, მკვრბამ ბებერ კაბისს მივეცი, რომ აღბრ ვტირნბ, — უბბბობდა კარლო ვრიკი თავის დედას.

— რიკინხად მიამბე, შვილო, თორემ შენი ხაბბბობისს ვურბ ვბვიკე-რბ.

კარლო ვრიკბ ვეკლბფერი დმწერილებით უბბბო და, როცბ კბბბბუბ ლბბბრბკი, დედაბ აღერსინხად დამწეო ხელის ცაცხენი მის წითლბდ დბბრბწულ ლოყებს და წბრბოსთქვბ:

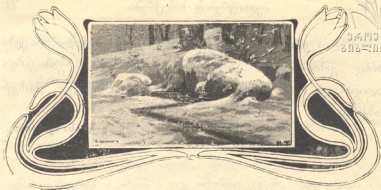
— ჰო, ჩემო მფირფსო ბიჭიკო, თუ ვეკლბფერი ვბ სინბბრბი ბრ ვბქეს ხახული, მბრთლბც სბუკეთესო სხრუქბრი მიგიღიბ ბუდნიერების დედოფლისბკბ.

— ის სხრუქბრი აღბრ მბქეს, დედიკო, სხვბს მივეცი. — უთსრა ვრიკბა დედას.

— ბრბ, — უბბსუხბ დედაბ, — მბკ სხრუქბრს ვურბვის წბკბრ-თმეკს, თუ ეოველთვის კბჭრეებულს ხელს კბუმბრთბუ, შენი სხრუქბრი ბრბმც თუ დცოტბუდებბ, ჰირიქით, შუდამ დღე უფრო მერტი და უკეთესი შვიქნებბ. ეს სხრუქბრი, ჩემო ბიჭიკო, შენი ჰბტბრბ კეთილი კულიბ!

ბ რ ძ ე ნ ი.

როსელ ერთი ბრძენი ქუჩაში დასვირნობდა. დაინახა რომ აბანოს კარებში უშუქლებული ქვა კედლა და, ვინც შედიოდა, აქ სედ იხეხებოდა. ზრდუნ არ იუიქრბ მესაუფელ კსიდან იმ ლოდის გადაგორებბ, რომ თავისუფლად შესძლებოდათ სიარული.

დადგა ბრძენი და ამბობდა თავისთვის:

— ნუ თუ კაცი არ არის ქვა გადაგოროს?

კაი სანს შემდეგ მოვიდა ერთი კაცი, დახედა ამ გადასაღაჯებელ ქვას, დაიღუნა და ორივე ხელებით ძლივს გადაგორა და დიდი ქვა შესაუფელ კარებიდან, შეიარა და შევიდა აბანოში.

ამ დროს ერთი კაციც სხვა კახნდა ქუჩაში და ბრძენს შეეკითხა:

— ხეცავი აბანოში ბევრია ხალხი, თუ არა.

— არა, ერთი კაცია მარტო, — მიუგო ბრძენმა.

— მამ, ცარიელი ეოვილა შევბლ და ვიბბხებ.

კაცი შევიდა, მკერამ ჩქარა უკახვე დაბრუნდა და ბრძენს უსაუფელურა:

— რაზედ მატყუებდი? აბანო სხვსე უთაყილა და მითხარ, მარტო ერთი კაცი არისო.

— მართალი გითხარი, აბანოში მარტო ერთი კაცი არაა, — განუძეორა ბრძენმა.

— როგორ? — გაკვირებით შეეკითხა კიდეც.

— როგორ და ისე, რომ აიმ კარებში უშველებული ღო-
დი ეცდა, აბანოში შემსვლელნი ზედ იხესებოდნენ, კისერს
იმტყრევდნენ და არაუინ იუიქრა მისი კადგორება, რომ
თავისუფლად შესრულივდნენ, ამ ერთის კაცის მეტმა.

მეხნი კ. გვარამაძე.

სახუმარო ამოცანა.

რატომ არ შეიძლება, რომ თბილისში ორი დღე ზედი
ზედ იწვიდოს?

ცხრილი.

(წარმოდგენილი კ. დარაშვილის მიერ)

ამ ცხრილში, თითო უჯრე-
ში თითო ასო მოათავსეთ,
ისე რომ ორი ერთნაირი
ასო არ მოხვდეს, და გამოვი-
დეს ხუთი დიდებული სკოს-
ნის უჯრი.

ა	ბ	გ	დ	ე	ვ	ზ	თ	ი
---	---	---	---	---	---	---	---	---

რ ე ბ უ ს ი.

წარმოდგენილი დ. კარბელაშვილის მიერ.

მე-3 №-ში მოთავსებულ რეზუსის აღსნა:

ჯამბაზი თოკსე თამბაშონს.

продолжается подписка на 1911 г. на иллюстрированный научно-популярный журнал

„Астрономическое Обозрѣніе“

(4-й годъ изданія)

Ученымъ Комитетомъ Министерства Народнаго Просвѣщенія журналъ „АСТРОНОМИЧЕСКОЕ ОБОЗРѢНІЕ“ признанъ заслуживающимъ вниманія при пополненіи учебныхъ библиотекъ среднихъ учебныхъ заведеній. См. жур. Минист. Народ. Просв. Декабрь 1907 г., стр. 44).

Въ теченіе года выходитъ 6 номеровъ, въ 2 печатныхъ листа каждый; по мѣрѣ надобности два номера соединяются въ одну книжку.

Условія подписки: на годъ 3 руб., допускается разсрочка по 1 руб. Книгопродавцамъ 5⁰/₁₀₀ скидки.

Пріемъ подписки и объявленій въ редакціи: г. Измаилъ (Бессарабск. губ.), Красивая ул. д. № 11¹/₂.

Редакторъ-Издатель Н. С. ПЕЛИПЕНКО.

ПРОДОЛЖАЕТСЯ ПОДПИСКА на 1911 годъ

на газету

„Закавказская Рѣчь“

Годъ изданія третій

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА:

съ доставкой на домъ:	Въ Тифлисъ	Въ провинціи
Съ 1 февраля	5 руб. 50 коп.	7 руб. 50 коп.
„ полъ года	3 руб. 50 коп.	4 руб. 50 коп.
„ 3 мѣсяца	2 руб. — коп.	2 руб. 25 коп.
„ 1 мѣсяць	— 75 коп.	— 75 коп.

Подписка принимается въ Тифлисъ, въ главной конторѣ газеты — на Эриванской площади, въ домъ Хараловой, а также у всѣхъ казначеевъ и кассировъ казенныхъ и частныхъ учреждений — причемъ казначеи и кассиры получаютъ за труды 5 проц.

Плата заграничную подписку въдос больше провинціальной.

АДРЕСЪ: Тифлисъ, редакція газ. „Закавказская Рѣчь“, Эриванская площадь, домъ Хараловой.

Для телеграммъ: Тифлисъ, „Закавказская Рѣчь“.

Редакторъ Р. Д. Бабіевъ

Издатели: П. А. Готуа и Кн. Г. И. Амираджиби.

საქართველოს
წიგნიერების
კავშირები

ვიიღება ხელის მოწერა

1911 წლის იანვრიდან 1912 წლის იანვრამდის
საქმასწავლა სურათებიანი ჟურნალი

ნაკადული

წელიწადი მუშვიდი

წლიურ ხელის მომწერლებს მაკრეპიათ:

24 წიგნი ჟურნალი „ნაკადუ-ლი მცირე წლოვანთათვის“ **12** წიგნი ჟურნალი „ნაკადუ-ლი“ მოზრდილთათვის.

ვარდა ამისა 1911 წლის ხელის მომწერლებს საჩუქრად მიეცემათ:

I. ლევ ტოლსტოის მოთხრობა: **ბავშვობა და სიყვარული**, თარგმანი, ლევ ტოლსტოის სურათით და ბიოგრაფიით, II. „**რჩეულ მოთხრობათა კრებული**“.

ჟურნალს ხელმძღვანელობას უწევს საგანგებოდ არსებული სარედაქციო კომისია.

ფასი ჟურნალისა: წლიურად ხუთი მანეთი. ნახევარის წლით სამი მან.

სამზღვარ გარედ: წლიურად შვიდი მანეთი. ნახევარ წლით ოთხი მან.

მცირე წლოვანთათვის 24 წიგნი სამი მან. — მოზრდილთათვის 12 წიგნი სამი მან. — ხელის მოწერა მიიღება წლიურად და ნახევარი წლით. ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწალ-ნაწილად.

სელის მოწერა მიიღება:

1) „ნაკადულის“ რედაქციაში, გოლოვინის პროსპ., ზუბალოვის სახ., № 8, ყოველ-დღე 9 — 2 საათ., სამშაბათობით საღამოთიც.

2) წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სასახლის ქუჩა, სახლი თავად-ახნაურობისა.

ნაკადულის რედაქციამ სთხოვს სელის მომწერთ:

ვისაც ჟურნალის ნომრები დააკლდება, მიმართონ აგენტს ანუ რედაქციას, არა უგვიანეს ერთის თვისა.

რედაქტორი **ნიკო ნაკაშიძე**

გამომცემელი **თავ. პ. ი. თუშანიშვილი**.